

Katarzyna Groniec, Nie wiem jak ty

Nie wiem, jak ty, ale ja, ale ja
Rozwiązałam rebus samotności
Nauczyłam się tabliczki przemijania
Nie wiem, jak ty, ale ja, ale ja
Zrozumiałam prostotę zawłości
I dobrnęłam do ślepej uliczki poznania

Nie wiem, jak ty, ale ja, ale ja
Wiem, jak smakuje własna krew
Że do miłości trzeba stawać z nożem w dłoni
Że ciało kroi się jak chleb
Że urodziliśmy się po nic

Nie wiem, jak ty, ale ja, ale ja
Wiem, jak się ciszą dławi krzyk
Kiedy serce zamarza, a mózg się gotuje
Nie wiem, jak ty, nie wiem jak ty
Nie wiem, jak ty, ale ja odlatuję